

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. augusztus 31-én.

Kezdő ének: 66. zsoltár 1. verse

Főének: 465. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 66. zsoltár 8. verse

Textus: 97. zsoltár 10-11. verse „Ti, akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszságot! Megőrzi ő híveinek életét, kimentí őket a bűnösök kezéből. Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre.”

Kedves Testvéreim!

Ha emberi életünket megvizsgáljuk, akkor azzal szembesülünk, hogy minden folyamatnak, ami velünk vagy bennünk történik, annak meg van az alapja, a kiinduló pontja. Ha összezsápolunk a fejünk felett a hullámok, akkor vagy rosszul osztottam be az időmet, vagy pedig nem figyeltem oda arra, hogy mit vállalkozok el. Az is előfordul, hogy rajtunk kívülálló okok miatt kerülünk kellemetlen helyzetbe, de ilyenkor is látjuk azt, hogy valami korábban már elromlott, ami miatt mi már nem tudunk a helyzeten javítani. Érzékeljük, hogyha a kiindulás rossz, akkor általában a végeredmény is rossz lesz.

Jézus is több esetben figyelmezteti a követőit arra, hogy mennyire fontos az, hogy mire építjük az életünket, hiszen az határozza meg a végeredményt is. Elmondta a példabeszédet, hogy a bolond ember homokra építi a házát, de az nem tud ellenállni az esőnek, a szélnek és összeomlik. Az okos ember azonban sziklára helyezi az életét, ami ellenáll minden természeti erőnek. Pál apostol pedig elmondja azt is, hogy ez a sziklaalap maga Jézus. „Mert más alapot senki sem vethet a meglévő kívül, aki Jézus Krisztus”. (1Kor. 3.11.)

Mi is, amikor életünket nézzük, akkor azzal a tudattal kell megtennünk, hogy az alap elkészült. Mindenki ráépítheti Jézus Krisztusra azt, amire képessége van, ráépítheti azt, amit Istentől kapott ajándékai-val építeni tud. Vagyis mindennek a kiinduló pontja Isten hatalma, Jézus kegyelme. Mégis a felolvasott zsoltár ezek után elmond egy emberi kiinduló pontot is, ami rendkívül fontos következményekkel jár. A kiinduló pont az, ahogyan mi emberek szeretjük Istent. Ez a mi válaszuk, ez a szívünkben előtörő hála, hogy megköszönjük azt, amit már eddig kaptunk. Ezért kezdi a zsoltár is így: „ti, akik szeretitek az Urat” (10. v.).

Az ember alapvető válasza Isten tetteire az, hogy hálás, hogy odaadja mindenét, vagyis szeretet ébred a szívében. Úgy érzem és úgy látom, hogy ez az alapvetés hiányzik nagyon sokak életéből. Nemrég olvastam pár bejegyzést az interneten, és az egyik ilyen bejegyzés azt fejtegette, hogy milyen kiskorúak azok az emberek, akik vallásosak. Egyébként teljesen mindegy, hogy milyen vallásról van szó, legyen az keresztyén, zsidó, iszlám vagy buddhista, azok nem jók semmire, mert csak mese az egész. Az ember élete nem áll másból, mint amit látunk, amit bizonyítani tudunk, amiről a tudomány beszámol. Az olvasás közben megfogalmaztam magamnak a kérdést: hogyha az ember élete csak annyi lenne amit lát, vagyis csak a test, csak a különböző biológiai folyamatok, akkor mi lenne az érték, mi lenne a szépség, mi lenne az, amire azt mondom, hogy ezért érdemes élni?

Amikor a felolvasott zsoltár beszél arról, hogy vannak, akik szeretik Istent, akkor ez a többlet fogalmazódott meg bennem. Azokról az emberekről beszél a zsoltár, akiknek az élete túlmutat az anyagi létten, akiknek az érzésvilága túlnyúlik az emberi világon. Azokról van itt szó, akiknek az élete rendelkezik örökkévaló értékekkel. Minket szólít meg tehát ez a zsoltár, akik szeretjük az Urat, akiknek az élete egészen más, mint a többieké.

Ez az alapvetés pedig rendkívül fontos. Isten iránti szeretetünk ugyanis lehetetlenné teszi azt, hogy vallási okok miatt másokat elnyomjunk, vagy megsemmisítsünk. Sajnos ezzel a szeretettel sehol máshol nem találkozunk. Hiszen azt hallom, hogy akik állítólag igazán követik az iszlám vallást, azok szent háborút folytatnak a hitetlenekkel szemben. Nem számít az eszköz, nem számít az emberi élet, semmi nem értékes, csak a cél, hogy egyetlen vallási irányzat uralkodjon. Aztán folyamatosan szembesülök azzal, hogy a keresztyéneket soha nem látott üldöztetés éri a világban, nem volt annyi vértanú még a legvéresebbnek tartott római üldözésekben sem, mint ma. Sőt, a kutatók lassan azt mondják, hogy a XXI. század üldözése felülmúlja a XX. századi diktatúrák keresztyénüldözéseit, pedig ott sem volt finom a rendszer.

Kedves Testvéreim! Lássuk meg, hogy a Szentháromság Isten, akiben mi hiszünk, mindent felülmúlóan szeretett minket és ezt a szeretetét megmutatta Jézus Krisztusban. Ez a szeretet pedig minket is arra

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. augusztus 31-én.

indít, hogy szeressük Öt, alapozzuk meg az életünket úgy, hogy ez a türelmes odafordulás van meg bennünk mások iránt.

Erre az alapra pedig ráépül aztán az, hogy mi gyűlöljük a gonosztságot. Hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy ezt Krisztus előtt mondja ki a zsoltáros. Ő még nem látja, hogy mekkora áldozatot kell hoznia Istennek az embervilágért, hogy Isten Fia szenved értünk. Mégis tudja, hogy az ember, aki Istent szereti, az gyűlöl mindent, ami gonosz.

Az ilyen ember gyűlöli a gonosz tetteket. A gyilkosságot, a lopást, a másik életének a tönkretételét. Egészen egyszerűen nem tudja elképzelni sem, hogy ártson a másinak. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy mi ne követnénk el hibát. Sajnos velünk is előfordul, hogy olyat teszünk, amit később megbánunk. De ezt nem szándékosan tesszük, ezt nem terveljük el előre, és ami a legfontosabb, ez nem jelent nekünk örömet. Gyűlöljük mindazt, ami gonosz.

Ez pedig azt is jelenti, hogy a gonosz gondolatokat is gyűlöljük. Vagyis nem gondolunk rosszat a másikról „csak úgy”. Nem tételezünk fel olyat, amivel kapcsolatban nincsen bizonyítékunk. Olyan sokszor találkozom azzal a gondolkodással, hogy emberek mások tetteibe, szavaiba egészen más dolgokat is belátnak, mint ami azokban benne van. Amikor azt mondjuk, hogy gyűlöljük a gonosztságot, akkor a gondolatainkat is igyekszünk megtisztítani minden olyan háttér gondolattól, ami a rossz felé viszi az életünket.

A harmadik dolog pedig, amit ezzel kapcsolatban szeretnék elmondani, hogy aki gyűlöli a gonosztságot, az nem is akar közösséget vállalni ezekkel. Sajnos a keresztyénségnek ezt a törekvését sokszor félremagyarázták. Ismerek egy olyan magát keresztyénnek nevező csoportot, amelyik arra hivatkozással, hogy ami gonosz, azzal nem lehet tartani a kapcsolatot, arra kéri az oda tartozókat, hogy szüntessék meg az érintkezést mindazokkal, akik nem tartoznak hozzájuk. Lehet, hogy gyerekekről, szülőkről vagy akár házastársról van szó, akkor is szakítani kell. Csakhogy a gonosz gyűlölése nem ezt jelenti. Arról van itt szó, hogy nem vállalom semmi gonosz cselekedettel vagy gonosz gondolattal, tervvel közösséget. Sőt, törekszem arra, hogy ne is sodródjak bele semmi gonosz dologba.

Nem olyan régen hallottam egy történetet néhány középiskolás fiatalról. Az egyiknél olyan cigaretta volt, aminek az eredete nem volt tisztázott, tehát akár kábítószer is tartalmazhatott. Sajnos néhányan nem voltak elég óvatosak és részesei lettek a cigaretta elfogyasztásának. Amikor arról beszélünk, hogy gyűlöljük a gonosz dolgokat, akkor azoktól távol is tartjuk magunkat. Nyilvánvaló, hogy amit rossznak tartok, azzal még csak közösséget sem vagyok hajlandó vállalni.

Mit jelent ez a gyakorlatra nézve? Azt, amit egyszer egy keresztyén ember mesélt nekem. A vonaton utazott, amikor a füle hallatára és a szeme előtt az egyik jegy nélkül utazó utas azon kezdett el egyezkedni a kalauzzal, hogy mennyi pénzért lenne hajlandó eltekinteni a büntetéstől. Ez az ember akkor azt mondta, „ha minden áron szeretnék ezt a korrupciós ügyet megbeszélni, akkor legalább ne az én jelenlétemben tegyék”. Nekem biztosan nem lett volna bátorságom szólani. Pedig akik Istent szeretik, azok gyűlölnek a gonosztságot és minden formában tartózkodnak tőle.

Mi a végeredménye az ilyen életnek? Azt mondja a zsoltár, hogy „fényözön árad az igazra és öröm a tiszta szívűekre” (11. v.). Vagyis a következmény világosságban és örömben zajló élet. Olyan tisztaság, amit semmilyen más formában nem élhetünk át. Aki szereti Istent és gyűlöli a gonosztságot, annak az életére fényözön árad.

15 évvel ezelőtt Magyarországon is látható volt a teljes Napfogyatkozás. Emlékszem, ahogyan szép lassan szürkületi homály támadt, majd pedig újra visszatért a Nap fénye. Amikor a Hold éppen elúszott a Nap előtt, akkor a jelenség után fényözön áradt a Földre. Olyan vakító lett a világosság a pár perccel korábbi homályhoz képest, hogy azt csak nehezen lehetett elviselni. Az ember életét, amikor Isten szeretetében vagyunk, akkor ilyen ragyogó fény tölti be. Lehet, hogy korábban sokszor homályosak voltak az érzéseink, a gondolataink, Istennel együtt azonban minden kitisztult és minden fényessé vált.

Szeretett Testvéreim, lássuk meg azt, hogy milyen komoly alapra épülhet rá a mi életünk. Ha Isten szeretetében vagyunk, akkor gyűlölni fogjuk a gonosztságot és életünket ragyogó fény és mennyei öröm tölti be. Így tapasztalhatjuk meg azt, amit az egyik énekünkben vallunk meg: „Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár utamon: A keresztfá ragyogásán Fényesebb lesz szép napom.” (230. dicséret 3.vsz.)

Amen!

Záró ének: 230. dicséret mind az 5 verse